

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ

Σύγχρονος
Ἑλληνική
ἐκκλησία

τρατείαν ἀκροατῆς γενόμενος τῶν ἐπισημοτέρων τῆς ἐποχῆς καθηγητῶν, τῶν θεολόγων Κάνης καὶ Λουθάριου, τῶν φιλοσόφων Θρόπις καὶ Στρούμπελ, τοῦ φιλόλογου Κουρτιού καὶ ἄλλων, ὑπέστη ἐξετάσεις διδακτορικὰς τῷ 1875 καὶ ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ μάγιστρος τῶν καλῶν τεχνῶν. Κατὰ τὴν εἰς Παρισίους μετάβασίν του, διελθὼν διὰ τῆς Βόννης, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐκεῖ συγκροτηθὲν συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἐν ᾧ παρήσαν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐν Κων]πόλει Ἐκκλησίας, ὡς ἀντιπρόσωποι, οἱ τότε ἀρχιμανδρίται Φιλόθεος Βρυέννιος καὶ Ἰωάννης Ἀναστασιάδης, ἐξ Ἀθηνῶν οἱ καθηγηταὶ Ν. Δαμαλάς καὶ Ζήκος Ρώσης καὶ ἀλλαχόθεν ἄλλοι. Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ συνεδρίου μετέβη εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ θείου του Φιλοθέου Βρυεννίου σκοπῶν, ἵνα καὶ ἐκεῖ ἀκροασθῆ τῶν ἐπισημοτέρων καθηγητῶν, ἀλλὰ τότε τοῦ Φιλοθέου Βρυεννίου ἐκλεγέντος Μητροπολίτου Σεργῶν, εἰς τὴν θέσιν δὲ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς διορισθέντος τοῦ Ἰωάννου Ἀναστασιάδου καὶ κενωθείσης ἐπομένως τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ κατὰ Χάλκη Θεολογικῇ Σχολῇ, προσεκλήθη ὡς τοιοῦτος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1876 ἀναλαβὼν ἐκτὸς τοῦ μαθήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, ἀκολουθῶν δὲ ἐπὶ τινα ἔτη καὶ τὰ φιλοσοφικὰ ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐκηκοσθεὶν διδάσκων μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ 1888, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος, ὅθεν μετὰ δεκαεταίαν ποιμαντορίας, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1889 μετετέθη εἰς τὴν Μητροπολίτην Ἰστορίας. Ἐπὶ δεκαετιαν ὄλην ποιμάνας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ἐν μέσῳ αἰώνων κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμανιζόντων, τὸν Μάιον τοῦ 1899 ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, διεδέχθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, ἣν ποιμαίνει θεαρέστως ἐπὶ 21 ἔτη.

Ἡ ἐν Διδυμοτείχῳ ποιμαντορία του ἦν σχετικῶς ἡσυχος καὶ ἀνέφελος, διαταράχθη δ' αὐτῆν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1917, ὅτε οἱ Βούλγαροι, ἀποῦ τὸν ἐπρωσοποκράτησαν ἐν τῇ Μητροπόλει του καὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐν τῷ διοικητηρίῳ, τὸν Αὐγούστον τοῦ ἰδίου ἔτους τὸν ἀπήγαγον ἐξόριστον εἰς τινα μονὴν τοῦ Κατίνοβσκι πλησίον τοῦ Μεγ. Τουρνόβου, ἔνθα διαμείνας ἐπὶ μῆνας τρεῖς, μετέβη εἴτα εἰς Σόφιαν, ὅπου ἄνευ τινὸς προστασίας ἀπὸ μέρους τῶν Βουλγάρων, ἔμεινε μέχρι τοῦ Μαρτίου τοῦ 1919, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐνταῦθα ἔμεινε μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου 1919, ὅτε μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων κατοχὴν τῆς ἐπαρχίας του, ἐπέστρεψεν εἰς Διδυμοτείχον, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του.

Ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, συνέγραψε δὲ διάφορα κείμενα πρὸς δι-

κατήντησεν εἰς ἀκαταστασίαν μεγάλην. Καὶ τοῦτο δὲν προξενεῖ μόνον λύπην εἰς τὸν Κλήρον αὐτῆς, ἀλλὰ φέρει καὶ ὄνειδος. Καὶ πόθεν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς κακοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς. Ἄλλ' ἀπορεῖ ἡ Σύνοδος βλέπουσα καὶ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου (τῆς διαιρέσεως τῶν Ἐπισκοπῶν) νέου Βασ. Διατάγματος διατηρουμένην τὴν αὐτὴν, ἐναντίον τῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀνέκαθεν ἐθίμων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διαίρεσιν εἰς δέκα (10) μονίμους καὶ τὰς λοιπὰς προσωρινὰς Ἐπισκοπὰς κ. τ. λ.» (Τῆ 10ῃ Φεβρουαρίου 1837 ἀριθ. ἐγγράφου 5361)

Δ'.

Τὸ Α'. Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα νομοθετικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐργασία.

Κατόπιν τῶν γνωστῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν γεγονότων, ἅτινα ἔλαβον χώραν ἐν Ἑλλάδι, καὶ τῆς ἀνακηρύξεως καὶ καταστά-

δασκαλίαν τῶν μῦθων του, ἐκ ἐξέδωκεν ἱερὰν Ἱστορίαν Ἐκκλ. Ἱστορίαν ἐπιτόμον καὶ δύο τόμους τῆς ἐκτενοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μέχρι τοῦ 1453. Τυχὼν δὲ εὐκαιρίας ὡς Μητροπολίτης Διδυμοτείου ἠσχολήθη εἰς τὴν ἀποτελεῖωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἱστορίας, ἐξέδωκε δὲ τῷ 1912 τὸ Α'. μέρος τοῦ Γ'. τόμου μέχρι τοῦ 1700, ἔχει δὲ ἐτοιμον πρὸς ἐκδοσιν καὶ τὸ Β' μέρος, ἐξικνύμενον μέχρι τοῦ 1908. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε διαφόρους λόγους ἐκκλησιαστικούς καὶ διατριβάς καὶ μελέτας περισπουδάστους ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ», τῷ Γρηγορίῳ Παλαμῷ καὶ ἄλλοις περιοδικοῖς.

Ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῷ 1887 ἀπὸ μέρους τῶν Πατριαρχείων ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου ἐστάλη εἰς Στοκχόλμην τῆς Σουηδίας ἵνα στέψῃ τὸν ἐκεῖ πρεσβευτὴν τότε τῆς Τουρκίας Ἰωάνν. Καρατζᾶ πασσάν. Ὡς μητροπολίτης δὲ Διδυμοτείου ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ἐξελέγη ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τρίς, τῷ 1902—1904, τῷ 1907—9 καὶ τῷ 1911—13. Κατὰ τὰς συνοδικὰς ταύτας περιόδους ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ τῷ Μικτῷ Συμβουλίῳ καθηκόντων, ἐξεπλήρωσεν εὐόρκως καὶ ἄλλα, ὡς τὸ τοῦ Ταμίου καὶ Προέδρου τῆς Ἐφορίας τῆς Θεολογ. Σχολῆς, τὸ τοῦ Προέδρου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορίας τοῦ Ζαπτείου καὶ τὸ τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφοριῶν τῶν Ὀρφανοτροφείων ἀρρένων ἐν Πριγκίπων καὶ θηλέων ἐν Πρώτῃ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείου ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐπιστημονικῶν κορυφῶν ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἱεραρχίᾳ.